

get til Ginder for en Adskillelse. Dette maa dog gjøre en Minister tvivlraadig om, hvorvidt han i saadanne Tilfælde bør give sit Samtykke, og han bør da undersøge, om de særegne Omstændigheder, som udtrykkelig ere fremhævede i § 1, ere tilstede; er dette da ikke Tilfældet, finder jeg, at han bør nægte sit Samtykke.

J. M. Hansen: Jeg vil blot udtale, at det forekommer mig, at Landcommunalloven med Hensyn til dette Spørgsmaal efter hele sit Ordlydende og efter den Mening, der fremgaaer deraf, aabenbart lægger Hovedvægten ved Afgjørelsen af disse Spørgsmaal hos Amtsraadet, idet det hedder, at Amtsraadet kan tilstaae det med Ministerens Samtykke, medens det efter den tidligere Landcommunallovgivning var Ministeren, der skulde afgjøre det efter Indstilling fra Amtsraadet. Dette blev med fuldt Overlæg forandret saaledes, som jeg har anført, det staaer i den nugældende Communallov, nemlig, at det er Amtsraadet, der tilstaaer Adskillelsen med Ministerens Samtykke. Nu mener jeg dog, at det er det omvendte Forhold af, hvad der her staaer, naar Ministeren kun har sagt Ja til 4 af de 25 Tilfælde, i hvilke Amtsraadet har villet tilstede Adskillelsen, idet det forekommer mig, at det da bliver Ministeren, som faaer Hovedvægten ved Afgjørelsen, medens Amtsraadet kun faaer den mindre Andeel deri. Havde det derimod været omvendt, havde Ministeren i de 4 af de 25 Tilfælde, hvor Amtsraadet har villet tilstaae Adskillelsen, sagt Nei, saa troer jeg, at det havde været klart, at der havde været det rette Forhold tilstede til den Land, som skulde gaae igjennem Communallovgivningen, idet det da havde viist sig, at Ministeren havde overveiet Sagen og følt Vægten af, at hans Samtykke var stillet som en Betingelse derfor, og at han derfor i 4 af de Tilfælde, hvori Amtsraadet havde tilraadet Sagen, havde sagt Nei; men naar det kun er i 4 af de 25 Tilfælde, at Ministeren har sagt Ja, saa finder jeg ikke, at dette kan siges at være i Harmoni med § 1 i Landcommunalloven. I det Tilfælde,

som den høitæredede Minister oplyste, hvor Amtsraadet havde erklæret, at det ikke skjønnede, at der kunde være Noget til Ginder for Adskillelsen, forekommer det mig, at den høitæredede Minister — hvis min Opfattelse af § 1 er rigtig — maatte have sendt Indstillingen tilbage og sagt: Jeg har efter Communalloven ikke Nogetstomhelst med dette Spørgsmaal at gjøre, førend Amtsraadet erklærer, at det vil tilstaae Adskillelsen; men denne Mellemting kan ikke finde Sted efter Landcommunallovens Ordlyd. Enten Amtsraadet saa siger: Nei, vi ville ikke tilstaae det, eller det siger: Vi finde ikke, at der er Noget til Ginder for Adskillelsen, mener jeg, at Ministeren ikke kan give Tilladelse til Adskillelsen, men der maa foreligge en bestemt Udtalelse fra Amtsraadet om, at det for sit Vedkommende vil tilstaae Adskillelsen, førend Ministerens Afgjørelse efter min Anskuelse kan komme til.

Judenrigsministeren: Jeg skal dertil bemærke, at den ærede Taler ganske vist har Ret i, at formelt kunde det synes, som om der ikke var noget Samtykke fra Amtsraadet, men det ligger dog ganske nær forhaanden, at naar Amtsraadet udtaler, at det ikke skjønner, at der er Noget til Ginder for Adskillelsen, vilde den yderligere Erklæring, man indhentede, blive et Samtykke. Jeg skal dog, da den ærede Rigsdagsmand har fremhævet Antallet af de Andragender, der ere indkomne, og Antallet af de Andragender, der ere blevne bevilgede, henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at man kan forudsætte, at Andragender om Adskillelse i Fremtiden vilde fremkomme meget sjeldnere end tidligere. De ere fremkomne i Aaret 1869, navnlig fordi man omkring i Communerne har følt Trykket af den hele Afregning. Naar ikke denne Omstændighed forelaa, naar f. Ex. Communerne vare blevne samlede til et fælles Egningsdistrikt uden nogen Afregning, saa troer jeg ikke, at Fjerdeparten af de Andragender om Adskillelse, som nu ere indkomne til Ministeren, vilde have seet Dagens Lys. Jeg kan godt forstaae, at man lægger en særlig Vægt paa Amtsraadets Myndighed ved denne Leilighed; men paa den